

**Što je kad pišeš,
a ne znaš što pišeš?
Sve ili ništa!**

ŠTO JE KADA PIŠEŠ, A NE ZNAŠ ŠTO PIŠEŠ? SVE ILI NIŠTA!

Kako sam završio s pisanjem krimića, rekoh sam sebi; “Sada ćeš se odmoriti od pisane riječi.” I tako je prošao koji dan, a u mojoj glavi, mozak veličine mesnog nareska, Gavrilovićevog, polako nabija pritisak i počinje pucati, otvarati se po onom štancanom dijelu kako se i otvara. Riječi hoće van. Zbilja mi to stvara pritisak i nemam tu baš puno izbora, nego, da mesni ne prsne, počinjem s pisanjem.

Nisam ja kao intelektualci koji imaju pretis lonac, znate onaj u kojem su nam bake i mame kuhale grah i cijela kuća mirisala po tom kuhanom grahu, što je taj pretis lonac ispuštao kao parna lokomotiva, a onda sam uvijek tražio šalicu iz koje bi pojeo taj friško kuhani grah.

Intelektualci imaju taj veliki pretis lonac u glavi, pa vi-
šak pameti puste kroz taj ventil na vrhu lonca skupljajući tu
paru koja se pretvara u riječi, danima, mjesecima ili godina-

ma. Zavisi što pišu. Znanstveni rad za stručni časopis, roman, novelu, stručnu knjigu, monografiju....

Kod mene je drugačije. Moj mesni narezak u glavi nema taj ventil kao intelektualci tako da moram odmah sve staviti na papir, jer u suprotnom ode mesni u kurac, a ja zajedno s njim. Jebi ga, nisam intelektualac. Ali ima i tu neke prednosti koje sam se upravo sjetio. Stihova jedne pjesme meni omiljenog i moram priznati nadasve inteligentnog glazbenika, koji na svoj jedinstveni način izvodi svoje pjesme, Ramba Amadeusa, a ide;

F. M. Dostojevski, intelektualac

Zločin kazna i ljudska destrukcija

Albert Einstein, intelektualac

Nuklearnog oružja hiper produkcija

Sigmund Freud, intelektualac

Svjesna nesvjesna i podsvjesna stanja

Jean-Paul Sartre, intelektualac

Sam je sebi stranac i ostala sranja

Neću da budem intelektualac

Ne želim oko kurca lanac

‘Oću da opalim Vesnu Zmijanac

Jer Rambo Amadeus je ljubavni znalac

Znalac, intelektualac

Činjenica znalac, a ne zna iskopat šanac

Tako dok su oni učili da postanu intelektualci, mi smo ispaljivali metke, upucavajući svoje strojnice na raznim ženama. I njihove ženke, koje su hijeratski na višoj stepenici od nas, običnog puka, su imale vremena da se ponude kao mete, dobrovoljno, a opet stigle naučiti što je trebalo. Išli smo po studentskim domovima naoružani do zuba. To su bili lijepi naši studentski dani, ako se tako mogu nazvati.

U svemu ima prednosti i mana. U svakakvim situacijama i poslovima. Tako i u ovoj situaciji. Mi smo imali strojnice s puno ispaljenih šaržera u metu, dok su budući intelektualci, kad su sami u svojoj studentskoj sobi, ispućavali ćorke. I to na poster golišave ženke, zalijepljen na zidu nasuprot njegove glave. I ja sam u početku puberteta imao Samanthu Fox sa znojnikom oko glave i pucao ćorke. Svaku večer.

Dok je on, budući intelektualac ispućavao ćorke, mi neuki pućani, soba do njegove, šmajserom već treći puta za redom upućavali strojnicu u metu njegove kolegice, buduće intelektualke. Jednostavno, ženke. Znađu organizirati dan. Ostalo im je vremena da bi postale ono što danas jesu. A jebi ga. Mladost. Moglo se. Išlo je po par puta, bez stajanja. Zato oni sad imaju pretis lonac, a mi obićni pućani, mesni u glavi. Jebi ga, najgore je onima koji imaju taj lonac, ali bez

poklopca, jer nikada nisu bili previše pametni, nego samo uporni, da završe visoke škole i sada, zatvoreni pred 32 inčnim monitorom negdje u kancelariji nepomično sjede i još dalje ispucavaju ćorke. Znam ih, zato ih i spominjem. Doduše neki su ispucali samo jedan šaržer u svoju sadašnju ženu. Znam i takve. Bilo bi nepravedno da spomenem i one koji su unatoč svom intelektualnom napretku ispucali metak ili dva, tijekom svog fakultetskog obrazovanja.

Pravi intelektualci se pripremaju za tekst, uz razne bilješke, natuknice, mnoštvo ispisanog ili prepisanog materijala, što naravno naznače na kraju knjige, a ja s nareskom u glavi bubam što mi padne...sad bi trebao reći - pamet. Nisam vidio da na mesnom naresku piše; “Pametni mesni narezak”, stoga ćemo to preskočiti.

Kada počnem pisati, ne znam kuda će taj tekst odlepršati, odletjeti, prema ili od sunca. Nekada je i to hrpa nesuvislih riječi koje tvore manje razumljivu rečenicu, ali ipak, se nadam da na kraju, uz sve pravopisne greške i tipfelere nađu put do vaših glava. Bile one mesno ili pretis izdanje.

Jebi ga, od uvijek radim na Macu koji se još uvijek nije sljubio s hrvatskim jezikom da mogu na digitalni način pro-

vjeriti pravopis. A ni to nije loše. Barem se više potrudim i ne otupljuje moj mesni narezak.

Pisanje mi je prekinulo nekoliko uzastopnih poruka na WhatsAppu. Imale su pozitivnu priču, dobronamjernu, ali u meni su se probudila sjećanja koja su oživila zvijer s kojom se već godinama borim. Da je svladam. Da prekinem taj kovani lanac, koji brusim malom tupom turpijom da ga prerežem. Polako, kako jedino i mogu. Sorry, izbacilo me iz takta za pisati dalje.... Nastavit ću kasnije. Sutra.

Ipak nastavljam danas. Terapija, te vesele tablete su odradile svoje, uz meni čarobnog skladatelja Ludovica Einaudija. Sat vremena njegovih skladbi u meni puno toga smire, otjeraju ono smeće koje se gomilalo u meni godinama. Ne sve, ali podosta.

Ali, zajebimo to sve. Opet sam onaj koji sam bio kada sam počeo pisati ovaj tekst. Nabijem ih sve na kurac kojima idem na živce. Ako ništa, barem misle o meni. I to je nešto. Bolje nego da niša ne misle. Ovako barem postojim u njihovim mislima s dignuta dva srednja prsta, svaki na svojoj ruci. Moj mesni narezak vam je upravo potvrdio ono što sam napisao. Nekad priča ode negdje gdje je ne bi želio. Ne uspiješ

je skrenuti na željeni pravac. Ali ću pokušati.

Neko vrijeme mislim. Nisam onaj stari, samo isti, ali sam bubnuo glavom o zid i ne ide dalje. Jebi ga, neka ide sve u pizdu materinu, jednostavno ne mogu. Sve ovo ispred mi je uzelo previše energije. Sorry!

Do sljedećeg puta. Živi bili!

Volim vas sve!

I one kojima idem na kurac.

To je posebna vrsta ljubavi. Cmok!